

Izbjeglica

srce su mi
žiletom
isjekli
na trakice sa smislenim riječima
jezik
iščupali
izjavu
uzeli
i na čelo urezali
izbjeglica

stišćem i premećem
pod prstima
to svoje
bolno srce
i ne znam kako ga stopliti i utješiti
svaku krhotinu zasebno
ili sve zajedno
ili samo one
što prijete da će izmigoljiti
između prstiju

u oči su mi
usadili
tugaljiv pogled
sve kako bi me mogli žaliti
more suza nada mnom proliti

a suzom mi
nitko
lice pomilovao nije.
sažaljivo su pratili
moje usahle, mrtve ruke
a ruku mi
nitko
pružio nije.
slušali su me
i
gledali

nitko
me čuo
ni
vidio nije.

A ja
ja sam preživjela. Sve to.
Kako ćete vi preživjeti
ono što će vam se dogoditi?

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*,
Hrvatska Kostajnica, 2017, 8-9)

Stablo oprosta

Stablo oprosta raste u meni
nenadano
pušta korijenje sve dublje zemlji
grane sve više nebu
sve otkad
nepozvane ptice
iz dragih krajeva
slijeću oko moje glave
ptice vjesnice
bile su tamo
gdje mi misli hrle
i vidjele
i tamo raste
drveće
i raznoliko cvijeće
i ti ljudi
oni sade drveće
i zalijevaju
i plijeve
i okopavaju cvijeće
njihove ruke
ne to nisu svete ruke
ali i dalje sade
ono cvijeće i drveće
tek od tada moje načeto srce
nekako se miri
jer te ptice
što lete tamo i amo
dozivam sve bujnijom krošnjom
i evo ih
one slijeću i gnijezde se na moje rane
načinju prve plodove
i raduju moje iznemogle grane.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*,
Hrvatska Kostajnica, 2017, 10-11)

Noli me tangere

Gledala sam ljude.
U limenim mislima žive, limeni udišu zrak.
Tramvajima i kolodvorima u iznurenim licima,
umornim odjelima, prolaze.
U svaku im poru i svaki džep po jedan život stane.
Jedan za trnje,
Jedan za zvijezde,
Jedan za sjećanje.
Jedan za zaborav...
Neka druga u meni, zaboga ne ja,
Vidi ih. Čuje ih.
Riječi joj prilaze,
Male,
Namrgođene,
Ojađene,
Ponižene,
Stisnute,
Šutljive,
Limene...
Uzima ih na sebe. Nosi.
Bože,
koliko još života mora čovjek proživjeti
da dočeka tu jednu smrt: – dok njene misli ne miruju,
Moje spavaju snom pravednika. Komotno je u njima.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*,
Hrvatska Kostajnica, 2017, 46)

Moja domovina

Geografske koordinate moje domovine prostiru se od
Majdana do Lisine planine
U središtu joj zemljica Zborište
U njoj kuća kume Ljubice
U kući mačka
U prozorima bosiljak i šareno sunce,
Malo dalje miholjsko ljeto maše s balkona moje bake,
Negdje u daljini motorne pile,
Na par koraka lijevo miris dogorjelih svijeća i rakija za
pokoj duše, zvuci opijela
Na par koraka desno nedjeljne mise i mašne u kosi,
vrludanje pahulja sleđenim sokacima.

Ostale su iste geografske koordinate moje domovine
Samo što
Moja domovina to više nije.
Ničija domovina to više nije.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*,
Hrvatska Kostajnica, 2017, 42)

O da sam

Pod plavim baršunom večeri
Okopnio je dan i godina, okopnilo desetljeće i jedna
trećina života
A onda sam sanjala
Jedne noći jabuka sam u cvatu
A druge opet sunce na zalazu
I dok raste noć
O da sam barem malo jače zasjala
Ili mirisom kišu leptira zazvala
Možda bi me tad voljeli više?

Već tamno je sve

Pa sve kad bih vas i obasjala najsjajnijim zrakama
I obasula najsladim plodovima mašte
I kad bi moje korijenje sezalo tako duboko
da prigrli najmračnije i najtajnije kutke zemljine
Biste li me tad voljeli više?

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*,
Hrvatska Kostajnica, 2017, 38)

Prije kraja

Kako bi lijepo bilo
odjenut se u šuštaj breze
na dlanovima udomiti ptice
za predokus raja
uroniti u oblake
poljubiti sunce
okomito nebom kišom
još jednom zasjati
prije kraja

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*,
Hrvatska Kostajnica, 2017, 37)

Krispo i Fausta

Naša ladanjska kuća
bez vrata i bez prozora
Lebdi pod zvijezdama
Tu sanjamo blaga praskozorja.

Osvjetljava je blistava mjesečina

prostirka joj meka posidonija
od namještaja tek pokoja vjetrom uglačana kamena
stolica,
nemarno razbacana hrpa oblaka,
zavjesa od brnistra,
uglazbljena igra valova,
još neuramljena ljubičasta pučina.

Sve što noćas imamo je ta naša kuća
Bez vrata i bez prozora.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*,
Hrvatska Kostajnica, 2017, 35)

Narančaste pečurke

Mali ostaci raja na njenom grobu
Svijaju se u oblik ruže.
U vosak
s dna utrobe zemlje.
Prah si, u prah se nisi pretvorila
Možda,
Ako mrtve ne spomenem
Ne izmjerim tugu prolivenim suzama,
umuknem u kriku
Možda,
Ako samo dovoljno žustro budem hodala
Nijedna smrt me ne sustigne.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*,
Hrvatska Kostajnica, 2017, 24)

Večer uz Seinu

Večeras
Odlaze dvadesete.
Niz Seinu ih prosipam
kao ruže sa iznošene haljine.
Plove u trajno sjećanje.
Ima u tome nečeg tako lijepog
nečeg tako tužnog
kada se skupljaju pod mostovima
i rasprše u nebo boje plave čipke
Ptice selice.
One sada pripadaju nekome drugome.
Odlaze dvadesete.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*,
Hrvatska Kostajnica, 2017, 25)

Miholjsko ljeto

Ispod moga prozora
raste ginko do neba
u njegovim krošnjama
spava miholjsko ljeto

i svo to vrijeme
mislim na tebe
sreli smo se
dva usamljena lista
u padu

i opet ćemo
u nekoj drugoj galaksiji
neku drugu jesen
smijehom osunčati.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*,
Hrvatska Kostajnica, 2017, 36)

